अथ पञ्चदशीमाह। "त्वन्नस्तन्तुरुत सेतुरग्ने। त्वं पन्था भवसि देवयानः। त्वयाग्ने पृष्ठं वयमारुहेम। अथा देवैः मधमादं मदेम" इति। हे अग्ने त्वं नः अस्माकं तन्तुः अविच्छिन्नो यज्ञो भवसि। उत अपि सेतुरनुष्ठानमर्य्यादानामसङ्कर्य्याय सेतुवद्विधारकोऽसि। तथा त्वं देवयानो देवैर्गन्तुं योग्यः पन्था भवसि तत्साधनत्वात् तद्रूपत्वं त्वया त्वत्प्रसादेन वयं यजमानाः पृष्ठं स्वर्गस्य उपरिभागं आरुहेम। अथानन्तरं अत्रावस्थितैर्देवैः मधमादं सहैकविधो हर्षो यथा भवति तथा मदेम हृष्यामः। तदेतन्मन्त्रद्वयं प्रायश्चित्तेष्टौ याज्यानुवाक्यारूपेण सूत्रकारो विनियुक्तवान्, यस्याग्निहोत्रं विच्छिद्येत द्व्यहे त्र्यहे चतुरहे वा अग्नये तन्तुमतेऽष्टाकपालं निर्वपेत् स्वयं कृत्वान इति॥

अथ षोडशीमाह। "उदुत्तमं मुमुग्धि नः। विपाशं मध्यमं चृत। अवाधमानि जीवसे" [६] इति। हे वरुण नः अस्माकमुत्तमं त्वदीयं पाशमुन्मुमुग्धि उत्कर्षेण मोचय। मध्यमं पाशं विचृत वियोजय। जीवसे अस्माकं जीवनार्थं अवाधमानि बन्धनानि अवचृत विनाशय। सोऽयं मन्त्रो बन्धनमोक्षे विनियोज्यः॥

अथ सप्तदशीमाह। "वयꣳ सोमव्रते तव। मनस्तनूषु बिभ्रतः। प्रजावन्तो अशीमहि" इति। हे सोम तव व्रते त्वदीये कर्म्मणि वयं वर्त्तमानाः तनूषु शरीरेषु मनो बिभ्रतः विचारक्षमं मनो धारयन्तः प्रजावन्तः पुत्रपौत्रादियुक्ताः अशीमहि